Netolerancija i ekstremizam, štetočine koje nagrizaju Božanske religije

Božanske religije su najveći Božiji dar čovjeku kako bi u njihovoj svjetlosti dosegao vrhunac sreće na dunjaluku i ahiretu. Veliki broj ljudi je zahvaljujući učenjima religija krenuo pravim putem. Međutim, postoje i oni koji su krenuli putem predrasuda i ekstremizma, te ne samo da .nisu pronašli sreću, nego su unesrećili i druge ljude

?Šta su to predrasude i ekstremizam •

Predrasuda je unaprijed donesen sud ili mišljenje o nečemu što se dovoljno ne poznaje niti se temeljito i kritički proučilo, odnosno prije iskustva. Obično je to proširen i ustaljen, unaprijed postavljen stereotipan stav, zasnovan na nedokazivim tvrdnjama i lažnim autoritetima o pripadnicima drugih religija, etnija,nacija i dr., ali i zaziranje od čega utemeljenog na drugačijim običajima ili navikama. Predrasude se mogu definirati i kao pretežno negativni stavovi prema nekoj skupini ili prema pojedincima, kao i neopravdane ili pretjerane generalizacije u vezi s tim skupinama ili osobama. Hazreti Alija, neka je mir na njega, u knjizi Staza rječitosti u 192-oj hutbi kaže:"Ako bi u vama morale postojati predrasude, neka to budu predrasude o lijepom ponašanju i lijepim djelima, i svemu onome što je dobro...." Ovim se želi reći da se ne treba predrasudama stvarati još veće zlo, nego nam one trebaju poslužiti da budemo još bolji. A najbolje je da ih nemamo.

Predrasude su obično povezane sa ekstremizmom, jer prvi znak ekstremizma je pristranost u mišljenju i to na takav način da se ne dozvoljava drugima da imaju svoje mišljenje. Zatim krutost u shvaćanju do te mjere da to onemogućava jasno viđenje interesa ljudi, niti prilika vremena, niti mu pak, daje mogućnost da vodi dijalog sa drugima, pa da ono za što se nakon toga odluči bude ubjedljivije i ispravnije. Ono što ovdje osporavamo sljedbeniku ovog pravca je pokušaj osporavanja mišljenja drugog i njegovo anuliranje. Čudno je da među ovakvima ima

onih koji sebi dozvoljavaju da daju pravna mišljenja o najtežim pitanjima i najzamršenijim problemima onako kako ih oni sami vide, a ne dozvoljavaju savremenim teoretičarima, čija je to struka, pojedincima ili grupama, da daju pravna objašnjenja protivna onome što oni misle. Ova krajnja pristranost kojom čovjek potvrđuje sebe a negira sve drugo, je ono što uistinu vidimo kao znak ekstremizma. Ekstremista kao da ti kaže: "Moje je pravo da govorim, a ti treba da slušaš. Moje je da rukovodim, a tvoje je da slijediš. Moje mišljenje je istina i ne sadrži greške, a tvoje je pogrešno i neistinito"... Međutim, na ovakav način on ni sa kime ne može naći zajedničku riječ.

Iako su mnogi pokreti kroz historiju imali vjersku sastavnicu te bi se mogli definirati kao vjerski fundamentalizam, on predstavlja relativno nov fenomen koji je uočen tek početkom 20. stoljeća. Vezuje se za protestantizam i cionizam te tekfirije koje sebe nazivaju muslimanima. Vjerski fundamentalizam se često manifestira kroz potpuno ili djelimično odbacivanje drugih. Mnogi vjerski fundamentalizam smatraju kao reakciju na cijeli niz društvenih i ekonomskih problema koje primjena modernističkih ideologija kao što liberalizam i socijalizam nisu bili u stanju riješiti. U nekim slučajevima vjerski fundamentalizam često ide ruku pod pod ruku s nacionalizmom, fašizmom i rasizmom te, u nešto manjoj mjeri, s konzervatizmom. Fundamentalizam kao pokret ponikao je u SAD-u početkom 20. stoljeća među konzervativnim prezbiterijanskim akademicima i teolozima, a njegova glavna svrha bila je reafirmirati ortodoksno protestantsko kršćanstvo i revno ga braniti od izazova liberalne teologije, darvinizma, te ostalih pokreta smatranih štetnim za kršćanstvo. Termin "fundamentalizam" iskristalizirao se kroz seriju eseja i rasprava nastalih krajem 19. stoljeća pod okriljem Protestantske Crkve SAD-a, objedinjenih u dvanaest knjiga i objavljenih 1910.g., a u njima se definira pet "temeljnih načela" kršćanskog vjerovanja: Biblija je nadahnuta Duhom svetim što izravno znači da su njeni zapisi nepogrešivi, djevičansko začeće Isusa Krista, vjerovanje da je Isusova muka i smrt bila otkupljenje grijeha, uskrsnuće tijela Isusovog, vjerovanje u historijsku realnost Isusovih čuda i Knjige postanka

Savremeni cionistički autori razvijaju tezu da je cionistički pokret nastao kao najviši izraz milenijumske težnje širokih jevrejskih masa za povratak u takozvanu "staru domovinu". U tom cilju oni se pozivaju na kazivanja starih poslanika da će Bog jednog dana ponovo okupiti izgnani narod u obećanu zemlju. Idejni preteča političkog cionizma je ruski jevrejin Leon Pinsker. Vjerovao je da će Rusija postati demokratska i ustavna monarhija koja će dati jednakost svim neruskim narodima. Međutim, odmah poslije ubistva Aleksandra II intelektualni krugovi pozvali su ruski narod da ustane protiv jevreja jer oni nanose najviše zla i stradanja ruskom stanovništvu. U takvim uslovima Pinsker je razradio teze o nemogućnosti rješavanja

jevrejskog pitanja putem prilagođavanja ruskom društvu. Pošto nije uspio da pridobije bogate jevreje u Rusiji, on svoju brošuru objavljuje na njemačkom pod anonimnim imenom "jedan ruski jevrejin". On izvodi osnovni zaključak da usljed sve većeg porasta antisemitizma, jevreji moraju osnovati svoju državu u Palestini.

Islamski ummet je danas suočen sa krupnim izazovima i opasnostima i vjerovatno prolazi kroz najtežu fazu i najdublje krize u svojoj novijoj historiji. Posebno se to odnosi na arapsko-islamski svijet, odnosno muslimanske države na Bliskom istoku, gdje se narodna revolucija protiv tiranskih režima pretvorila u svoju suprotnost i u krvavi međumuslimanski obračun. Bliski istok je postao pravo stratište muslimana, kako zbog vanjskog faktora, odnosno tzv. velikih sila predvođenih Amerikom, koje čine sve da uguše svenarodnu muslimansku revoluciju, tako isto, ili još više, zbog pojave unutrašnjeg, rušilačkog faktora u vidu ekstremističke organizacije DAIŠ, koja je utemeljena na tekfirskoj ideologiji i patentirana kao najubitačnije antiislamsko i antimuslimansko oružje. Pripadnici DAIŠ-a u svojoj biti su ekstremisti i fanatici, a svako, makar i površno poznavanje islama otkriva da islam zabranjuje ekstremizam i pretjerivanje u vjeri i da se temelji na lahkoći, samilosti i toleranciji. Kompletan život Muhammeda, s.a.v.s., i njegova poslanička praksa potvrđuju ovu činjenicu.

Sve ono što rade tekfirije, od proglašavanja muslimana nevjernicima, sijanja smutnje, zastrašivanja, ubijanja, klanja i masakriranja, paljenja i rušenja, jeste upravo produkt nastrane tekfirijske ideologije koja se kosi sa jasnim slovom Šerijata, sa zdravim razumom i čistom ljudskom prirodom po kojoj je Allah ljude stvorio. Da su neprijatelji islama i islamofobi tražili bolju akviziciju i bolje oruđe za svoju antiislamsku kampanju, teško da bi našli bolje od DAIŠ-a koji čini besplatnu uslugu neprijateljima islama u iskrivljavanju slike islama. Tekfirijska rušilačka ideologija je antiislamska i anticivilizacijska, a islam je u svojoj osnovi vjera samilosti, tolerancije, dobročinstva, izgradnje i preporoda, a ne vjera neprijateljstva, zločina, rušenja i ubijanja